

Personal

Senyor Francesc Puigol.
Orfeó Català.

Distingit senyor:

M'he assabentat que aneu
a donar una conferència con-
testant-me.

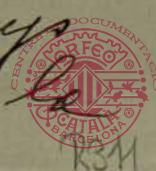
Em cal dir-vos abans de tot,
que jo no us he preguntat
res, ni us he adreçat res
a vos. El títol de la vostra
conferència prou mostra que
l'objecte de la contestació
és el meu discurs i el lí-
cal d'equestre, reproduït a la
"Veü".

M'he faig observar qu'en
aqueel article sostinc teories

que defenso ja fa molts anys. (2)
Idees, doncs, que no van contra
ningú niu contra d'altres idees.
Espero, doncs, que així ho haureu
entès i i obren despullar la
vostre conferència de tot caràcter
personal, pera deixar-la en el
pur terreny de les idees.

Si les meves idees no van
contra ningú, van molt menys
encara contra cap institució;
contra l'Orfeó Català per
exemple; fore ridícul i vera-
ment es temporalment suposar
que l'home qui amb tanta
de fervorositat com jo, ha de-
fensat l'Orfeó i el seu
director venerable, tingués
cap propòsit de ferir aquella
raçada institució.

Fore, doncs, al menys
inoportú, de creure's en la

3
necessitat de defensar o rei-
om d'icar l'ofici de cap preter
afreirio o afreirio molestia
per part meua. I fora, al
menys, poc lleial de fer-se
del seu amant nom un
arma o un exer contra
un, ara o en el decurs de
la polle'mia qui seguirà.

Ni l'"Ofici", doncs, ni la
"Ven" tenen res a veure amb
tot això que vos i jo discutim,
i discutirem ara. Ben entès,
sí?

Es tracta sensiblement de
una pura discussió d'idees. Un
seuor, te certes idees sobre un.
(jo,)

ni que un altre seuor,
vos, no pot acceptar,
aquest seuor expressa, doncs,

perquè no pot acceptar les
separa les propies.

Però com no es limita a ex-
posar i discutir només que pro-
munia el nom del seu contrari.
Ha de discutir, naturalment, amb
la correcció i els miraments
de qui sap que l'altre seuor
no és un extravagant ni un
arribista, sinó un home per, fe-
voros i desinteressat, amic de
fonamentar tot el que
diu en llargues meditacions
i en solids coneixements, en
les idees més seriósament fo-
namentades. Home també, però,
de pol·lè'mia i disposat a de-
pensar-se amb tota energia
quan convé.

Entès, or, doncs, tindrà molt
de gust a donar-vos a veure
prendre els meus apunts,

(5^T)

i us replicaré o us respondré
clerament.

Ara, per l'atenció sobre
tot, em plauria que us ho
guessum de donar la seua
còpia que em l'original (no
n'hi ha per altre o banda
cap motiu) més que, deu-
sillement d'actiu amb
~~seu~~ desinterès i elegància
sobre un grup d'idees.

Vostre affec.

J. Ferran i Mayoral

18 Maig 1828.

Senyor J. Ferran i Mayoral.
Ciutat.

Distingit senyor:

Rebo la vostra lletra del 18
i em plan manifestar-vos que en la meua compe-
rença de deuenia eludir, tota qüestió de caràcter
personal i contestaré ^{i amb expressió de fet} ~~amb~~ altres idees a l'òrbita
vos varen expressar. ^{no obstant} ~~Hauré de promoure~~
ben sovint el vostre nom, car foren vos i no
un altre qui exposa ^{les} idees a que hauré de referir-
me. Ho faré, però, fent constar tot el respecte
i tota la consideració que em mereix la
vostre persona, i tot el meu conveniement
de la vostra bona fe i desinterès.

Us sorpren que us conterti, per què, dieu
vos, no us heu preguntat res ni per a res
us heu adreçat a mi. Fins de dir-vos que
la vostra sorpresa ~~era~~ ^{era} sorprenent. Si
vos o un altre diuen de pareula i amb lletres
de motllo que els homes que duen barba, per
exemple, són uns bruts, ningú em negarà
el dret, puix que due la cara ploma de pel,
de considerar-me al·ludit i de contestar amb
aquesta idea ~~en~~ ^{en} refutant-la, i adhuc expo-
sant ~~un~~ ^{una} altra idea, meua; per exemple,
que els qui no duen ^{la cara} ~~barba~~ són uns asomats.
També em sorpren la vostra afirmació
que ni l'"Orfeo Català" ni "La Veu de l'Orfeo"

